

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobkyně:

nezl. C. N. T, narozené dne X,
státní příslušností Vietnamská socialistická republika,
zastoupené zákonnou zástupkyní paní T. L. N (matkou),
obě zamýšleným pobytem v ČR X,

zastoupené na základě plné moci udělené matkou,
Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému:

Ministerstvo zahraničních věcí ČR,
sídlem Hradčanské náměstí 182/5, 118 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. 302140-2/2025-MZV/VO,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala žádost o nové posouzení důvodů pro udělení krátkodobého víza ve smyslu § 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců poté, co jí Velvyslanectví ČR v Hanoji (dále

jen „ZÚ Hanoj“) zamítlo žádost č. HANO 2024 12 20 0005, o krátkodobé vízum prostřednictvím jednotného formuláře dne 16. 1. 2025. Žalovaný žádost zamítl napadeným rozhodnutím označeným v záhlaví s tím, že formulář ZÚ Hanoj o zamítnutí je v souladu s § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobkyně podala dne 27. 5. 2025 proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke zdejšímu soudu. Soud žalobu původně zamítl rozsudkem ze dne 28. 11. 2025, čj. 1 A 20/2025-29 (dále jen „původní rozsudek zdejšího soudu“). Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudek zdejšího soudu ke kasační stížnosti žalobkyně zrušil svým rozsudkem ze dne 7. 5. 2026, čj. 22 Azs 286/2025-42 (dále jen „zrušující rozsudek NSS“), který nabyl právní moci dne 11. 6. 2026. Důvodem zrušení původního rozsudku zdejšího soudu bylo procesní pochybení soudu spočívající v opomenutí vyrozumění potenciální osoby zúčastněné na řízení, kterou se mohl stát manžel matky žalobkyně, tj. její nevlastní otec, pan N. M. M., státní občan ČR, neboť splňuje materiální podmínku § 34 soudního řádu správního. Nejvyšší správní soud proto zdejší soud v dalším řízení zavázal, aby vyrozuměl možnou osobu zúčastněnou na řízení podle § 34 odst. 2 soudního řádu správního a spolu s poučením ji vyzval k oznámení, zda bude v řízení uplatňovat svá práva. Následně měl městský soud při vypořádání žalobních bodů přihlédnout k případné procesní aktivitě této osoby.
3. Po vrácení spisu z NSS soud vyrozuměním ze dne 20. 5. 2026, čj. 1 A 20/2025-53, vyrozuměl pana N. M. M. o probíhajícím řízení ve věci žalobkyně, poučil jej o jeho právech v postavení osoby zúčastněné na řízení a vyzval k tomu, aby v přiměřené lhůtě jednoho týdne soudu písemně oznámil, zda bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, případně zaslal též své vyjádření k zasláné žalobě. Toto vyrozumění bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 21. 5. 2026, lhůta k oznámení o uplatňování práv osoby zúčastněné tak dle pravidel počítání času stanovených v § 40 soudního řádu správního uplynula dne 28. 5. 2026. Pan M. na vyrozumění soudu ve stanovené lhůtě, ani poté, nijak nereagoval. Uvedeným postupem soud odstranil své procesní pochybení v původním řízení o žalobě.
4. Soud po vrácení spisu z NSS taktéž obeslal účastníky řízení s výzvou podle § 51 soudního řádu správního (viz č. l. 51 a 52 soudního spisu), tj. zda požadují projednání věci soudem při ústním jednání. Ve stanovených lhůtách žádný z účastníků řízení na tyto výzvy nereagoval, ani žádným způsobem svá dosavadní vyjádření či návrhy nedoplňoval. Soud současně nemohl ani jakkoliv reagovat na výhrady žalobkyně vůči původnímu rozsudku zdejšího soudu týkající se věci samé, uplatněné v kasační stížnosti, neboť tuto soud neměl k dispozici a zástupce žalobkyně ani ona sama se soudem po zrušení původního rozsudku již nijak nekomunikovala. Vzhledem k tomu soud neměl důvod se jakkoliv odchýlit od svých původních meritorních závěrů, ke kterým dospěl v původním rozsudku zdejšího soudu.

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně namítla, že v závěru odůvodnění svého rozhodnutí ZÚ Hanoj bez bližšího upřesnění uvedlo, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a či § 15b zákona o pobytu cizinců, nebo takovou osobu do EU nedoprovází nebo nenásleduje. Žalobkyně naopak tvrdila, že je rodinným příslušníkem občana EU, a to manžela své matky ve smyslu § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a následuje jej do ČR, což plyne jak z jeho písemného prohlášení, tak z provedených pohovorů. Z důvodu zamítnutí žádosti matky o krátkodobé vízum nemůže žalobkyně nevlastního otce samostatně následovat. Výsledek řízení o žádosti matky nemá žádnou souvislost se žádostí samotné žalobkyně, tato

byla podána samostatně. Jedná se o stejnou situaci, jako kdyby matka žalobkyně žádost vůbec nepodala.

6. Dále namítla, že není přezkoumatelné, co má žalovaný za „provázanost“ se žádostí matky, neodkazuje v této souvislosti na žádné zákonné ustanovení.
7. Žalobkyně rovněž uvedla, že se s nevlastním otcem dobře zná, žila s ním ve společné domácnosti v průběhu jeho pobytů ve Vietnamu. Z fotografií plyne, že se s ním zná jak ze svatby, tak ze společné dovolené z roku 2024 a oslav lunárního nového roku ve Vietnamu v roce 2025. Závěr, že otce nezná a nemůže jej bez matky následovat, je v rozporu se zjištěným stavem věci. Jedná se navíc o hodnocení budoucího rodinného života, což žalovanému nepřisluší. Dále se vyjádřila k rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2025, čj. 63 A 14/2024-51 s tím, že jde o pouhé konstatování postupu správních orgánů, a nikoliv vyjádření ke správnosti postupu správních orgánů. Konečně namítla, že nebylo-li její žádosti vyhověno kvůli tomu, že stejně byla vyřízena i žádost její matky, jde o postup odporující čl. 1 odst. 4 vízového kodexu.
8. Žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul dosavadní průběh správního řízení a skutková zjištění v něm učiněná. Žalobkyně požádala o krátkodobé vízum z titulu rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve spojení s odst. 2 téhož ustanovení.
10. Na základě provedeného šetření dospěl žalovaný k závěru, že manželství mezi matkou žalobkyně a občanem ČR bylo uzavřeno účelově, a to s cílem požívat právo volného pobytu a pohybu podle směrnice 2004/38/ES. Na uplatňování této směrnice se zaměřuje sdělení Evropské komise č. C/2023/1392, kdy bylo v bodě 16.3 definováno zneužití jako chování, které formálně splňuje podmínky stanovené unijním právem, ale má sloužit výlučně k účelu získání práva volného pohybu a pobytu a není v souladu s účelem těchto norem. Z tohoto důvodu byla žádost matky zamítnuta. S ohledem na provázanost její žádosti s žádostí žalobkyně byla i tato zamítnuta samostatným rozhodnutím.
11. Na uvedených závěrech setrval žalovaný i nyní. Zastupitelské úřady členských států jsou oprávněny zjišťovat, zda nebylo manželství uzavřeno účelově. Jestliže matka dětí jednala takto účelově za účelem naplnění podmínky § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pak se tato účelovost nutně vztahuje i na čistě formální splnění podmínky § 15a odst. 1 písm. c) tohoto předpisu. Formální vztah k nevlastnímu otci vznikl účelovým jednáním matky, nikoliv žalobkyně samé, z tohoto důvodu není možné použít přímo zamítací důvod podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně též nemůže do ČR samostatně následovat muže, který k ní nemá žádná rodičovská práva. K témuž závěru dospěl i Krajský soud v Plzni v odkazovaném rozsudku. Provázanost žádostí je dána i tím, že sám nevlastní otec uvedl, že o vízum žádá matka i její děti, aby jej následovaly. Z ničeho neplyne, že žalobkyně byla do ČR zvána samostatně.
12. Žalovaný dále nesouhlasil s názorem, že jeho postup odporuje čl. 1 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009. Rozhodnutí se přijímají na základě individuálního posouzení každého případu. Tvzení žalobkyně, že každá okolnost má být posuzována individuálně a zcela izolovaně, je v daném kontextu zavádějící. Smysl citovaného ustanovení plyne z výše uvedeného sdělení Komise. Státy mohou vycházet z předchozích

analýz a zkušeností, které prokazují jasný vztah mezi prokázanými případy zneužití a jejich charakteristikami. Každý případ musí být posouzen komplexně, to platí i o vyhodnocení tzv. pozitivních a negativních kritérií, nelze jej učinit na základě splnění jednoho výše uvedeného kritéria. V daném případě jde o typický *modus operandi* v určitých komunitách spočívající v seznamování prostřednictvím příbuzných či známých a rychlém sňatku za účelem získání pobytového oprávnění v ČR. Rodina by měla tvořit přirozený celek.

13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

14. Z předloženého správního spisu vyplynuly následující pro věc samou podstatné skutečnosti.
15. Žalobkyně, která je, a i v době podání žádosti byla, nezletilá, podala žádost o schengenské vízum rodinného příslušníka občana EU, prostřednictvím standardizovaného formuláře dne 2. 12. 2024 k ZÚ Hanoj, kde jako státního občana ČR uvedla manžela své matky, pana N. M. M., narozeného dne 29. 8. 1993. Hlavní zemi pobytu měla být Česká republika, přes níž měla na území EU i vstoupit. Žádala o vízum pro opakovaný vstup, platné od 15. 12. 2024 do 10. 3. 2025. K žádosti přiložila fotokopii svého cestovního pasu, občanského průkazu manžela matky, rodného listu vydaného vietnamskými orgány spolu s jeho překladem pořízeným soudním překladatelem, dvou oddacích listů, jeden vydaný dne 23. 7. 2024 Zvláštní matrikou ČR pro cizince – Úřad městské části Brno-střed, druhý vydaný úřady země původu žalobkyně dne 16. 5. 2024 (nepřeložený), a prohlášení manžela, podle nějž jej budou na území ČR matka a její nezletilé děti následovat.
16. Následně ZÚ Hanoj vyzval žalobkyni téhož dne k doložení podpůrných dokumentů k žádosti, zejména rezervace letenky, souhlasu otce s vycestováním a potvrzení o zajištěné školní docházce v ČR. K žádosti byl následně doložen souhlas otce žalobkyně s vycestováním z Vietnamu, spolu s fotokopií jeho dokladu totožnosti.
17. ZÚ Hanoj dne 16. 1. 2025 žádost žalobkyně o udělení víza rodinnému příslušníkovi EU zamítl rozhodnutím na standardizovaném formuláři (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Dalším šetřením totiž bylo zjištěno, že manželství matky žalobkyně a jejího manžela bylo uzavřené účelově s cílem obejít zákon o pobytu cizinců. Žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU ani takovou osobu nedoprovází nebo nenásleduje.
18. Dne 3. 2. 2025 podala žalobkyně žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Komise vízového odboru žalovaného tuto žádost projednala dne 10. 3. 2025 a uvedla, že prvostupňové rozhodnutí je v souladu s § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Doporučila proto ředitelce vízového odboru žádost zamítnout.
19. Dne 16. 4. 2025 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v němž konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí je v souladu s § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Matka žalobkyně je provdána za občana ČR, žádost o krátkodobé vízum žalobkyně podala ve stejný den, jako matka (a též jako její nezletilý bratr, rok narození X). Manžel matky není biologickým ani adoptivním otcem žalobkyně. Žalobkyně o vízum požádala za účelem následování manžela matky. Žalovaný potvrdil závěr ZÚ Hanoj, že manželství matky s jejím manželem bylo uzavřeno účelově. S ohledem na provázanost žádostí nezletilé žalobkyně a její matky byla žádost o vízum zamítnuta v obou případech, byť podle jiného ustanovení. Účelové uzavření manželství má dopad i do věci žalobkyně, neboť v situaci, kdy je její žádost odvozována od této skutečnosti, nemůže samostatně obstát.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť byly splněny podmínky pro takové projednání věci a žádný z účastníků řízení ústního jednání ve věci nepožadoval.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. Při posouzení dané věci soud vycházel z následujících ustanovení právních předpisů.
23. Podle § 15a odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) [r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie.
24. Podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).
25. Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců [m]inisterstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Jde-li o rodinného příslušníka občana EU, [m]inisterstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza uděleného cizinci, [...] s důvody uvedenými v § 20 odst. 5. [...].
26. Podle § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců [c]izinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo občana Evropské unie nedoprovází nebo nenásleduje.
27. Žalobní body se koncentrují zejména okolo otázky propojenosti žádosti žalobkyně a žádosti její matky. Žalobkyně uvedla, že je rodinným příslušníkem občana EU právě z titulu nového manželství své matky s občanem ČR. Jde o řízení samostatná, správní orgány mají povinnost rozhodnout bez ohledu na vývoj řízení v matčině věci. S nevlastním otcem se zná, žila s ním ve společné domácnosti během jeho tří pobytů ve Vietnamu a může jej do ČR následovat i bez matky. Pokud byla žádost zamítnuta kvůli nevyhovění žádosti matky, odporuje takový postup čl. 1 odst. 4 vízového kodexu, neboť každá žádost o vízum musí být posuzována individuálně. V této souvislosti namítla, že rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, jelikož není zřejmé, co žalovaný míní „provázaností“ žádostí žalobkyně a její matky.
28. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Je třeba uvést, že na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza nelze klást nároky obsažené v § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu, což plyne zejména z § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jenž vylučuje aplikaci druhé a třetí části správního řádu na v něm uvedená řízení. Tato skutečnost nicméně neznamená, že by rozhodnutí nemuselo být dostatečně odůvodněno, jak plyne např. z rozsudku NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 5 Ans 5/2011-221. Z citovaného rozsudku též plyne, že „povinnost správního orgánu sdělit neúspěšnému žadateli důvody neudělení víza odpovídá nárokům, které jsou na postup správního orgánu kladeny v souvislosti s povinností respektu k ústavou zaručeným právům a zákazem

diskriminace a libovůle při výkonu zákonem svěřené působnosti“, neboť toto sdělení „může mít zásadní význam pro jeho další úvahy o tom, zda lze shledané nedostatky odstranit před případným podáním nové žádosti o udělení víza. Citované ustanovení je navíc třeba vykládat v tom směru, že cizinci [...] musely být oznámeny nejen právní důvody neudělení víza, ale i konkrétní skutkové důvody a okolnosti, které vedly správní orgán k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza [...]“. Uvedené závěry lze vztáhnout obdobně i na informaci o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza, protože žádost o takový postup je specifickým oprávným prostředkem, na jehož základě správní orgán znovu posuzuje, zda byly naplněny důvody pro neudělení víza (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2013, čj. 9 As 92/2013-41).

29. V této souvislosti zdejší soud taktéž poukazuje na konstantní judikaturu NSS, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (viz rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009-46). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
30. Soud konstatuje, že těmito nedostatky napadené rozhodnutí zjevně netrpí. Celým odůvodněním napadeného rozhodnutí se prolíná argumentace, z níž jednoznačně vyplývá, proč má žalovaný za to, že je třeba rozhodování o žádosti žalobkyně vnímat v kontextu obdobné žádosti její matky, tedy proč jsou provázané (k tomu viz též bod 19. výše). Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí upozornil, že když matka žalobkyně v rámci svého řízení o žádosti doplňovala žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza, doplnění se týkalo na několika místech i jejich dětí. Z toho lze usuzovat, že i sama matka žalobkyně považovala jejich žádosti za do jisté míry provázané.
31. Soud se se závěry žalovaného o provázanosti žádostí o vízum matky a jejich dětí, zde nezletilé žalobkyně, též zcela ztotožňuje. Předně je nutno připomenout, že věci matky se soud zabýval na základě její žaloby v rozsudku ze dne 28. 11. 2025, čj. 1 A 17/2025-82. V případě matky žalobkyně měl ZÚ Hanoj na základě úvodního pohovoru podezření, že manželství s občanem ČR bylo uzavřeno účelově, pouze s cílem získat tzv. schengenské vízum. V daném případě tak podnikl další šetření ohledně okolností uzavření manželství a soužití páru. Dospěl k závěru, že sňatek byl uzavřen pouze za účelem obejití zákona o pobytu cizinců, a žádost matky žalobkyně zamítl. Tento závěr posléze potvrdil jak žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 4. 2025, čj. 301323-2/2025-MZV/VO, tak zdejší soud výše citovaným rozsudkem, na který proto v podrobnostech odkazuje.
32. Z premisy, že manželství matky žalobkyně bylo uzavřeno účelově, je tedy třeba vycházet i při posuzování nyní projednávaného případu. Jak bylo uvedeno výše, žádosti celé rodiny je třeba posuzovat individuálně (čl. 1 odst. 4 vízového kodexu), ale současně vnímat v kontextu celé rodiny právě kvůli tomu, že potenciální pobytové oprávnění nezletilého dítěte (tedy žalobkyně) je v tomto případě zcela odvozováno od jejího rodiče (občana třetí země, a zároveň chotě občana ČR).

33. Žalobkyně se záměrně snaží vytvořit dojem, že není dána jakákoliv provázanost její žádosti o povolení k pobytu (vízum) a obdobné žádosti její matky, a že k věci je potřeba přistupovat stejně, jako kdyby matka žádost vůbec nepodala. Takový názor však v kontextu specifických okolností daného případu nelze akceptovat. Předně, faktem je, že matka svou žádost podala. Dále je nepochybné, že pokud by neuzavřela sňatek s panem M., žalobkyně by neměla jakýkoliv důvod jako nezletilá osoba takovou žádost vůbec podávat. Žalobkyně se dle prokázaného skutkového stavu se svým otčímem viděla před podáním své žádosti osobně pouze dvakrát v životě (od 7. 5. 2024 do 29. 5. 2024, od 24. 8. 2024 do 15. 9. 2024), byť pokaždé na dobu cca. 3 týdnů, a jednou po podání žádosti (od 7. 1. 2025 do 3. 2. 2025). Kromě toho, že matka nezletilé žalobkyně má (dle názoru soudu účelový) vztah s jejím otčímem (k tomu viz blíže argumentaci soudu ve věci matky žalobkyně, sp. zn. 1 A 17/2025), nemá žalobkyně ke svému otčímě žádné jiné vazby, a ani žádné takové neuvedla (např. zcela lidské vyjádření, že má otčima ráda, jak se o ni otčím staral, jaké by pro ně oba mělo následky jejich odloučení, či jak spolu trávili kvalitní čas, rodinné oslavy narozenin apod.). Obdobná vyjádření absentují i ze strany otčima vůči nezletilé žalobkyni. K tomu je nutno též zdůraznit, že otčím vůči ní nedisponuje rodičovskými právy, sám je bezdětný, což vede k důvodnému předpokladu, že nemá žádné zkušenosti s péčí či výchovou dětí či adolescentů (žalobkyni je ke dni vydání tohoto rozsudku 12 let), v tomto kontextu je tak jen stěží představitelné, že by byl schopen hájit, a na jakém právním základu, práva nezletilé žalobkyně (např. typicky v nenadálých situacích jako jsou zdravotní problémy vyžadující lékařskou péči a k tomu nezbytný souhlas rodiče, či v jiných důležitých právních jednáních žalobkyně), pokud by s ním žalobkyně žila v ČR bez své matky. K tomu soud nad rámec nezbytně nutného upozorňuje, že plnou moc k zastupování nezletilé žalobkyně v tomto řízení také udělila právě její matka, nikoliv otčím.
34. Soud dále nepominul ani přístup otčima k projednáváné věci žalobkyně, neboť přestože byl obeslán vyrozuměním o možnosti uplatňovat svá práva v řízení o žalobě žalobkyně (viz výše bod 3.), byť v postavení osoby zúčastněné na řízení, této možnosti nejenže nevyužil, ale na vyrozumění soudu nijak nereagoval. To příliš nesvědčí o tom, že by pociťoval k žalobkyni natolik blízký vztah, že by mu záleželo na výsledku tohoto řízení, a že by se tedy svými vyjádřeními a argumenty chtěl pokusit soud přesvědčit o důvodnosti její žaloby. Naopak, jeho přístup svědčí spíš o naprostém nezájmu o to, zda žalobkyně se svou žalobou uspěje, či nikoliv, byť mu soud žádným způsobem nevyčítá, že se rozhodl tato svá práva neuplatňovat.
35. Žalobkyně se svým zástupcem tak zcela obrací smysl a účel dotčené právní úpravy, když svou argumentaci dle názoru soudu účelově staví na formálním splnění podmínky právního vztahu mezi ní a v podstatě jí cizím člověkem, občanem ČR, jejím nevlastním otcem, který je aktuálním manželem matky žalobkyně. Smyslem uvedené právní úpravy však není vytvářet nové právní rodinné vztahy s cílem dosáhnout na určitý typ povolení k pobytu v EU, ale přesně opačný, existujícím, resp. skutečným rodinným vztahům občanů EU (ČR) s občany třetích zemí umožnit realizaci rodinného života na území členských států EU a smluvních států (ČR) tím, že rodinní příslušníci mohou občana EU (ČR) na území následovat nebo doprovázet. Z prokázaného skutkového stavu je zřejmé, že žádné skutečné rodinné pouto mezi nezletilou žalobkyní a jejím otčímem dáno není.
36. Ustanovení § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců obsahuje dva důvody pro neudělení krátkodobého víza – jsou jimi skutečnost, že žadatel buď vůbec není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a tohoto zákona, nebo uvedené kritérium sice splní, avšak státního příslušníka členského státu nedoprovází nebo nenásleduje. Žalobkyně

formálně splnila podmínku podle § 15a odst. 1 písm. c) *in fine* ve spojení s § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, svůj vztah k nevlastnímu otci nicméně odvozuje výlučně od své matky. Proto argumentace správních orgánů směřuje ke druhé alternativě, tedy že žalobkyně sice je rodinným příslušníkem občana EU, nemůže však manžela matky do ČR samostatně následovat. Samostatně existující skutečný příbuzenský vztah mezi žalobkyní a nevlastním otcem, např. ve smyslu osvojení, adopce, tu totiž zjevně není. Na to nemůže mít vliv ani případné plynutí času od podání žádosti, neboť převažující a rozhodné jsou okolnosti, za kterých došlo k založení tohoto čistě formalistického vztahu.

37. Pokud žalobkyně v žalobě uvedla, že svého otčima „dobře zná, žila s ním ve společné domácnosti během jeho tří pobytů ve Vietnamu, zná ho jak ze svatby, ze společné dovolené v létě 2024, tak ze společného trávení období lunárního Nového roku“, je načase, aby stejně jako v souvislosti s výkladem slova „provázanost“ žádostí, začala slověům přikládat jejich skutečný význam. Od prvního setkání nezletilé žalobkyně se současným otčímem dne 7. 5. 2024 do dne vydání napadeného rozhodnutí 16. 4. 2025 (a velmi pravděpodobně i do vydání tohoto rozsudku, jelikož žádná další nová tvrzení v tomto smyslu žalobkyně neuvedla), tj. v období bezmála jednoho roku, s ním strávila dohromady maximálně cca. 10 týdnů. Takovou dobu rozhodně nelze považovat za relevantní ani ve vztahu k tvrzení, že nezletilá žalobkyně nevlastního otce dobře zná, ani ve vztahu k tvrzení, že s ním žila ve společné domácnosti. „Žití ve společné domácnosti“ v sobě navíc nezahrnuje pouze samotnou fyzickou existenci v jednom prostoru, ale také pravidelné podílení se na rutinních domácích povinnostech a na nákladech (finančních, časových apod.) vedení domácnosti, na péči o jednotlivé členy rodiny, trávení kvalitního času ve společném kruhu, společné sdílení jak radostí, tak problémů všech členů rodiny apod. Z prokázaného skutkového stavu však nepochybně vyplynulo, že nevlastní otec nezletilé žalobkyně v době svého pobytu ve Vietnamu „pouze“ pobýval na návštěvě v domácnosti své nové manželky, matky žalobkyně; netvořil s ní společnou domácnost, neprokázal, že by se jakkoliv podílel na hrazení jakýchkoliv nákladů na domácnost, v uvedené domácnosti mu nic nepatří, a tento závěr nemohou vyvrátit ani dle soudu účelově připravené fotografie ze společného mytí nádobí či věšení vypraného prádla nevlastního otce žalobkyně s matkou žalobkyně, které jsou součástí spisu týkající se matky žalobkyně, neboť neprokazují pravidelnou činnost tohoto manželského páru. Soud si je přitom vědom, že to logicky ani vzhledem k samotné krátkosti celkové společné strávené doby páru není dost dobře možné. Ale právě i tato krátkost doby ve spojení se vším dosud uvedeným jen potvrzuje závěr, že nezletilá žalobkyně ve skutečnosti nežila s nevlastním otcem ve společné domácnosti, pokud bude tento pojem vykládán tak, jak je doopravdy míněn (viz výše).
38. Argumentovala-li žalobkyně obecně zněním čl. 1 odst. 4 vízového kodexu, tj. konsolidovaného znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) [Úř. věst. L 243, 15.9.2009, s. 1-58], podle kterého [p]ři uplatňování tohoto nařízení jednají členské státy v plném souladu s právem Unie včetně Listiny základních práv Evropské unie. V souladu s obecnými zásadami práva Unie se rozhodnutí o žádostech podle tohoto nařízení přijímají na základě individuálního posouzení každého případu, soud uvádí, že správní orgány takto postupovaly. O její žádosti rozhodly na základě individuálního posouzení věci, do kterého spadají také skutečnosti týkající se nově vzniklého rodinného vztahu její matky a občana ČR, prokázané v řízení o žádosti matky žalobkyně o stejné pobytové oprávnění. Tato námitka je proto nedůvodná.

39. V souvislosti s pasáží rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2025, čj. 63 A 14/2024-51, na kterou odkazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, soud musí dát zapravdu žalobkyni, že nejde o závěr vyslovený soudem ve vztahu k řešení kauze, ale toliko o popis postupu správních orgánů ve věci nezletilého žalobce, a byť se jednalo skutkově o obdobnou věc, jako je případ projednáváný zdejší soudem, relevantní závěr ve vztahu k žádosti nezletilé žalobkyně tamní soud nemohl učinit, neboť tamní žalobce argumentačně brojil pouze proti zamítavému rozhodnutí své matky. Tato skutečnost však nemá žádný vliv na dosud učiněné závěry zdejšího soudu ve věci žalobkyně. Její vztah s nevlastním otcem je zprostředkován pouze na základě manželství její matky. Materiálně však tento vztah nelze považovat za rodinný, nic takového nebylo ve správním řízení prokázáno, naopak, vyplynulo, že matka žalobkyně manželství uzavřela zcela účelově s primárním úmyslem získat výhodnější podmínky pro vstup a pobyt na území ČR pro sebe a své nezletilé děti. Jakkoliv žalobkyně podala samostatnou žádost o předmětné vízum, ve smyslu § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 15a odst. 2 téhož předpisu ji musí správní orgány posuzovat v kontextu žádosti matky, jako její skutečné zákonné zástupkyně. Posoudit ji v této situaci zcela izolovaně, jak navrhovala žalobkyně, je v rozporu se smyslem a účelem právních předpisů upravujících pobyt rodinných příslušníků občanů EU (ČR) na území ČR pocházejících ze třetích zemí.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto jí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který je postaven na zásadě úspěchu ve věci. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze vygenerovat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. června 2026

Mgr. Darina Michorová v.r.

samosoudkyně